

vlastnického práva pro Čsl. stát z úřední moci, dovolávajice se tohoto zákona. Nabytí vlastnictví, pokud skutečně příslušelo osobám shora jmenovaným, bylo však důsledkem zákona, výslovně tak stanovícího, a nebylo důsledkem knihovního vkladu práva vlastnického podle Šu 431 obč. zák., naopak byl knihovní vklad, nařízený Šem 5, jen důsledkem nabytí práva vlastnického Čsl. státem. To vyplývá z ustanovení téhož Šu, že ke knihovnímu vkladu postačil poukaz na zákon, a nebylo třeba listiny podle Šu 26 knih. zák. Šlo tu jen o opravu knihovního stavu podle skutečného stavu, zřízeného uvedeným zákonem. Nebylo tu třeba ochrany důvěry ve veřejnou knihu, ježto nabytí vlastnictví státem Československým zakládá se na zákonu vyhlášeném ve sbírce z. a n., takže nemůže se nikdo neznalostí jeho omlouvat. Ode dne vyhlášení tohoto zákona, t. j. ode dne 27. září 1921 bylo obecně známo, že Čsl. stát stal se vlastníkem statků a majetků vytčených v Šu 1 zák., a to již dnem 28. října 1918, a nezáleželo na tom, kdy byl jako vlastník zapsán do veřejné knihy. Nezáleží na tom, že vlastnická žaloba obce pražské byla podána a knihovně poznamenána před knihovním vkladem vlastnického práva ke sporným nemovitostem pro Čsl. stát, t. j. před 29. listopadem 1921, nýbrž stačí, že se tak stalo po 27. září 1921. Podle předchozích vývodů má totiž vnucená správa, prováděná Čsl. státem vzhledem k nemovitostem těm od roku 1919, jiný význam, než jak předpokládá odvolací soud, neboť Čsl. stát ujal se důsledkem této správy nejpozději dnem 27. září 1921 detence nemovitostí těch pro sebe, takže žalovaná strana neměla v den podání žaloby sporných nemovitostí ve své moci, třebas byla ještě v týž čas zapsána jako vlastník jich v deskách zemských. I kdyby byl správný názor odvolacího soudu, že zavedením vnucené správy nebyl dosavadní vlastník zbaven detence, nýbrž že detence ta byla za něho vykonávána vnuceně osobou k tomu ustanovenou, neplatí to o době po 27. září 1921. Tímto dnem počínaje, mohl se Čsl. stát na základě zákona č. 354 z roku 1921 pokládati za vlastníka sporných nemovitostí, jichž vlastnictví nebylo tehdy ještě sporné, ježto ke knihovní poznámce žaloby došlo až 15. listopadu 1921. Důsledkem toho vykonával detenci nadále pro sebe, a má nemovitosti ty od onoho dne ve své moci podle Šu 369 obč. zák. O tom, zda Čsl. stát nabyt uvedeným způsobem sporných statků neprávem proto, že nenáležely vlastnický císaři Karlu (svěřenství), nelze rozhodnouti ve sporu, v němž žalována je strana, jež v čase podání žaloby nebyla detentorem, nejen na uznání vlastnictví žalující strany, nýbrž i na vydání nemovitostí, jež má třetí strana ve své moci. V žádném případě nebyla žalovaná strana v čase podání žaloby vlastnící sporných nemovitostí, neboť v tom případě, že žalující obec neprokáže svého vlastnictví k nim podle Šu 369 obč. zák., nabytí vlastnictví Čsl. stát dnem 27. září 1921 na základě zákona č. 354 z roku 1921. Musí tudíž odvolací soud znova posouditi otázku pasivní legitimace a přezkoumati po této stránce rozsudek v mezích odvolání.

Čís. 4513.

Jde-li pouze o zjištění nedoplatků výdělkové daně s příslušenstvím, není na soudě, by přezkoumával správnost tvrzení finančního úřadu, že povinný dluží účtovaný peníz. Totéž platí i o úrocích. Úroky z prodlení

se počítají ode dne následujícího po dni splatnosti, třeba se vybírají teprve po uplynutí 14 dní.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924, R I 1009/24).

Rozvrhuje zabavenou pohledávku, složenou podle Šu 307 ex. ř. na soudě, přikázal p r v ý s o u d prvnímu zástavnímu věřiteli na zajištění nedoplatku výdělkové daně jistinu 296.883 Kč 60 h a na úroky 43.484 Kč 62 h. R e k u r s n í s o u d vyhověl dlužníkovu rekursu potud, že přiznal eráru na úrocích pouze 7.423 Kč 40 h. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Úroky z prodlení, které eráru přikázal rekursní soud z jeho přihlášené daňové pohledávky, byly vypočítány zřejmě nesprávně, poněvadž byly počítány pouze z předepsané sazby daně výdělkové, ač se musí platiti také ze všech daňových přírážek, a poněvadž dále předpoklad, že daně za léta 1919 a 1920 byly dvěma různými platebními rozkazy předepsány, nemá ve spisech dostatečné opory. Také v tom dlužno přisvědčiti dovolacímu rekursu, že úroky z prodlení se počítají dle Šu 3 zákona ze dne 9. března 1870, čís. 23 ř. zák. již ode dne následujícího dni splatnosti, třeba se vybírají teprve po uplynutí 14 dní. Podstatný omyl rekursního soudu spočívá však již v tom, že se nepřidržel ohledně úroků téže správné právní zásady, ze které vycházel při přikázání účtované jistiny, že totiž nepokládal návrh eráru i ohledně úroků za závazný pro soud podle dvorních dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) sb. z. s. a 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s. Jelikož jde pouze o z a j i š t ě n í nedoplatku výdělkové daně s příslušenstvím, nenáleží soudu, by přezkoumával správnost tvrzení finančních úřadů, že povinná strana dluží účtované částky. Teprve až bude navržena exekuce ku vydobytí účtované pohledávky, a žádáno přikázání peněz k soudu složených k jejímu zaplacení, bude na eráru, by podle Šu 286 poslední odstavec ex. ř. vykázal veškeré své nároky, tedy i nárok na požadované úroky, listinami, a bude na soudu, by znovu jednal o tom a rozhodl, jsou-li požadované úroky předloženými doklady prokázány. Musilo býti proto obnoveny usnesení prvního soudu, jímž bylo zajištění úroků z prodlení povoleno v rozsahu erárem navrhovaném.

Čís. 4514.

Volná dispozice nemovitostmi do společnosti s r. o. vnesenými předpokládá knihovní vlastnictví těchto nemovitostí.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924 R I 1046/24.)

Rejstříkový soud povolil zápis společnosti s r. o. do rejstříku, r e k u r s n í s o u d ku stížnosti finanční prokuratury zrušil napadené usnesení a uložil společnosti, by ve lhůtě, která jí bude určena rejstří-